

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΥΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ J. SWIFT

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Μπλεφουσκοῦ περιπατῶν εἰς τὴν βορειονατολικὴν πλευρὰν τῆς νήσου ἀνεκάλυψα εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγας, ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἕνα πρᾶγμα ποῦ μοῦ ἐφάνη σὰν ἀναποδογυρισμένο πλοῖον. "Ἐβγαλα τὰ παπούτσιαι μου καὶ τὶς κάλτσες μου τότε ἐμπήκα μέσα στὸ νερὸ καὶ ἐπλησίασα. Εἶδα τότε ὅτι ἦτο μία λέμβος ποῦ καθὼς ὑπέθεσα θὰ εἶχε ἀποσπασθεῖ ἀπὸ κανένα πλοῖον ἐν καιρῷ θυέλλης. Ἐπέστρεψα ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν καὶ παρεκάλεσα τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ μοῦ δανείσῃ εἰκοσι ἀπὸ τὰ πλέον μεγαλύτερά του πλοῖα καὶ τρεῖς χιλιάδας ναῦτας ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποναυάρχου.

"Ὁ στόλος αὐτὸς ἔκαμε τὸν γύρον, ἐνῶ ἐγὼ διὰ τοῦ πλέον συντομωτέρου δρόμου ἐσήγα πάλιν εἰς τὸ μέρος ἀφ' ὅπου εἶχα ἀνακαλύψει κατὰ πρῶτον τὴν λέμβον, Παρετήρησα τότε ὅτι τὸ ρεῦμα τὴν εἶχε ὠδηγήσει ἀρκετὰ πρὸς τὴν ξηρὰν.

"Ὅταν τὰ πλοῖα ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἔβγαλα τὰ ροῦχα μου ἔπεσα εἰς τὸ νερὸ καὶ ἐκολύμβησα ἕως τὴν λέμβον. Οἱ ναῦται μοῦ ἐπέταξαν ἕνα σχοινί, τὸ ὁποῖον ἔδεσα ἀπὸ τὸ ἕν μέρος εἰς τὴν λέμβον καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πλοῖα. "Ἐπειτα ἤρχισα νὰ ὠθῶ μὲ ὄλας μου τὰς δυνάμεις τὴν λέμβον πρὸς τὴν ξηρὰν ἕως ὅτου ἐφθασα εἰς ἕνα μέρος, ὅπου τὰ ὕδατα ἦσαν ἀβαθῆ καὶ ἡδυνάμην νὰ σταθῶ ἄρτιος. Ἄ-

νεπαύθην δύο, τρία λεπτὰ καὶ ἔπειτα ἔλαβα καὶ τὰ ἄλλα σχοινιά ποῦ εἶχαν μεταφέρει μὲ τὰ πλοῖα, τὰ ἔδεσα ἀπὸ τὴν λέμβον ἀπὸ τὸ ἕν μέρος καὶ ἀπὸ 9 πλοῖα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ναυτῶν καὶ τοῦ ἀνέμου κατῶρθωσα νὰ μεταφέρω τὴν λέμβον εἰς τὴν παραλλίαν. Ἐκεῖ ἀνέτρεψα τὴν λέμβον καὶ μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα, ὅτι δὲν εἶχε καὶ μεγάλας ζημίας.

Δέκα ἡμέρας ἐχρειασθῆν διὰ νὰ μεταφέρω τὴν λέμβον μου εἰς τὸν κεντρικὸν λιμένα τοῦ Βασιλείου τῶν Μπλεφουσκοῦ, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ ἕνας μέγας ἀριθμὸς κατοίκων πλήρων θανμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐνὸς τόσοῦ μεγάλου σκάφους.

Εἶπα εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἡ καλὴ μου τύχη μὲ ἔκαμε νὰ συναντήσω τὸ σκάφος αὐτὸ διὰ νὰ μὲ μεταφέρῃ σὲ κανένα ἄλλο μέρος ἀπὸ ὅπου θὰ μπορούσα νὰ φθάσω εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ παρεκάλεσα τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ εὐαρεστηθῆ νὰ θελήσῃ νὰ διατάξῃ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ σκάφους καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸ κρᾶτος του, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον καὶ συγκατένευσε.

Πεντακόσιοι ἐργάται ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ νὰ κατασκευάσουν δύο καταρτία διὰ τὸ σκάφος μου. Ἐγὼ δὲ ἀνέλαβα νὰ κατασκευάσω τὰ ἀπαραίτητα σχοινιά προσδένων μαζὺ 10 ἕως 20 ἀπὸ τὰ ἰδικὰ των. Μία μεγάλη πέτρα ποῦ εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ εὕρω μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις μοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς ἄγκυρα.

Τὸ δὲ λίπος 300 βοῶν μου ἐχρησίμευσε δι' ἄλλεμα τοῦ πλοίου μου καὶ δι' ἄλλας χρήσεις. Κατέβαλον δὲ πολὺ μεγάλους κόπους διὰ τὰ ἀποκόψω τὰ μεγαλύτερα δένδρα τῆς περιοχῆς καὶ τὰ καιασκευάσω ἐξ' αὐτῶν τὰ κουπιά ποῦ μου ἐχρειάζοντο. Εἰς τὴν ἐργασίαν μου ταύτην, ὀφείλω νὰ δρολογήσω, εἶχα καὶ τὴν βοήθειαν τῶν ξυλουργῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνός, ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα παρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος διὰ δὰ λάβω τὰς διαταγὰς τῆς καὶ νὰ ζητήσω καὶ τὴν τυπικὴν ἄδειαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ὁ Βασιλεὺς συνοδευόμενος ἀπὸ δόκληρον τὴν Βασιλικὴν οἰκογένειαν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον. Ἐξηπλώθη κάτω μετὰ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τὰ δυνηθῶ νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ ἀσπασθῶ τὴν χεῖρα του, ποῦ μου ἔτεινε μετὰ πολλὴν χάριν καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς Βασιλισσῆς καὶ τῶν νεαρῶν βλαστῶν. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μου ἔκαμε δῶρον δύο βαλάντια καθὼς καὶ τὴν φωτογραφίαν τῆς εἰς φυσικὸν μέγεθος, τὴν ὁποίαν καὶ ἐφύλαξα ἀμέσως εἰς τὸ ἔνα μου γάντι διὰ νὰ μὴ τὴν χάσω.

Ἐφόρτωσα ἐπάνω εἰς τὴν λέμβον μου ἑκατὸν βοῦς, τριακόσια πρόβατα καὶ ἄρκε-τὴν ποσότητα βρασμμένου κρέατος τόσων δὲ ποῦ οὔτε τετρακόσιοι μάγειροι τῶν Μπλεφουσκοῦ νὰ μὴ ἠδύνατο νὰ ἐτοιμάσουν.

Ἐπῆρα ἐπίσης μαζί μου ἐξ ἀγγελάδας καὶ 6 ταύρους ζωτανούς καὶ ἓνα ἀριθμὸν μικρὸν ἀπὸ πρόβατα καὶ κατσίκια μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὰ μεταφέρω εἰς τὴν Πατρίδα μου καὶ εἰσαγάγω εἰς αὐτὴν καὶ τὸ μικροσκοπικὸν αὐτὸ εἶδος. Εἶχα ἐπίσης τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πάρω μαζί μου καὶ ἐξ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν Μπλεφουσκοῦ διὰ νὰ τοὺς δεῖξω εἰς τοὺς συμπατριώτας μου καὶ προκαλέσω τόσον τὸν θαυμασμὸν τῶν ὄσων καὶ τὴν ἐκπληξίν των διὰ τὸ μικρὸν τοῦ μεγέθους αὐτῶν, πλὴν ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριός των δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ. Καὶ ἐκτὸς μιᾶς λίαν ἐπισταμένης ἐρευνῆς εἰς τὰ θηλάκιά μου ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μετὰ ὑπεχρέωσε πρὸς τοὺς τοῦτους νὰ τῆς δώκω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανον μαζί μου κανένα ἐκ τῶν ὑπηκόων τῆς καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἀκόμη οἱ περὶ ὧν

πρόκειται ὄχι μόνον ἠθέλον συγκατατεθῆ, ἀλλὰ καὶ ἠθέλον αὐτοὶ πρῶτοι ζητήσει τοῦτο.

Ἐτοιμάσας τοιουτοτρόπως ὅλα τὰ χρειώδη ἀπέπλευσα τὴν 24ην ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1701 καὶ ὥραν 6ην πρωΐνῃν. Κατὰ τὰς ἐξ τὸ ἐσπέρας ἀνεκάλυψα μίαν μικρὰν νῆσον, ἐκτάσεως περίπου ἡμισοῖας λεύγας. Ἐπροχώρησα καὶ ἔριψα τὴν ἄγκυρα πρὸς τὴν ξηρὰν.

Ἡ νῆσος μου ἐφάνη ἀκατοίκητος.

Ἀφοῦ ἐπῆρα μερικὰ δροσιτικὰ κατεκλίθη διὰ νὰ κοιμηθῶ. Ἐκοιμήθην περίπου ἐξ ὥρας. Ἀφοῦ ἐξύπνησα ἐπρογευμάτισα καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἦτο εὐνοϊκός, ἐσήκωσα τὴν ἄγκυραν καὶ ἠκολούθησα τὸν αὐτὸν δρόμον καθὼς καὶ τὴν προηγουμένην.

Ἀπόφασίς μου ἦτο νὰ φθάσω, εἰ δυνατόν, εἰς μίαν ἐκ τῶν νήσων ἐκεῖνων, τὰς ὁποίας ἐπίστευον καὶ δικαίως, ὅτι ἔκειντο εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Γῆς τοῦ Van Diémeu.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὄμως δὲν ἀνεκάλυψα τίποτε, πλὴν τὴν ἐπομένην κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ἀνεκάλυψα ἓν πλοῖον μετὰ τεύθυνσιν πρὸς τὰ Νοτιοανατολικά. Ἄνοιξα ὅλα μου τὰ πανιά καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ πλοῖον διακρίνον με ἐσήκωσε τὴν σημαίαν του καὶ ἔβαλε μετὰ τὸ κανόνι του πρὸς χαίρειτόν μου.

Δὲν εἶμαι εὐκολοὶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἠσθάνθην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ ἔβλεπον ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ἀγαπημένην μου πατρίδα καὶ τὰ τιμαλφῆ μου ποῦ εἶχα ἀφήσει ἐκεῖ κάτω.

Τὸ πλοῖον ἐχαλάρωσε τὰ πανιά του καὶ κατώρθωσε νὰ τὸ φθάσω κατὰ τὰς ἐξ τὸ βράδυ τῆς 26 Σεπτεμβρίου.

Ἐπηδοῦσα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ποῦ ἐπαεῖδα τὴν σημαίαν τῆς Ἀγγλίας.

Ἐθεσα τίς ἀγγελάδες μου καὶ τὰ πρόβατα μου εἰς τῆς τσέπες τοῦ γελέκου μου καὶ ἀνέβηκα εἰς τὸ πλοῖον μετὰ δόκληρον τὸ φορτίον τῶν τροφῶν μου.

Ἦτο ἓν Ἀγγλικὸν ἐμπορικὸν πλοῖον ἐπανερχόμενον ἐκ τῆς Ἰαπωνίας καὶ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Ἰωάν. Μπιντέλ, ἐντίμου ἀνδρὸς καὶ διακεκριμένου ναυτικοῦ.

Τὸ πλήρωμα ἀπηρτίζετο ἀπὸ 50 περίπου ἀνδρας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀνεγνώρισα

καὶ τὸν παλαιὸν μου σύντροφον Πέτρον Βιλ
λιαμς ὅστις καὶ μὲ συνέστησε μὲ λόγους
θερμούς εἰς τὸν πλοίαρχον.

Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ ἔκαμε
μίαν λαμπρὰν ὑποδοχὴν καὶ μὲ παρακάλεσε
νὰ τοῦ εἶπω πόθεν ἤρχόμην καὶ ποῦ μετέ-
βαινον πρᾶγμα ποῦ ἔκαμα μὲ λίγας λέξεις.
Πλὴν ἐνόμισε ὅτι ἡ κούρασις καὶ οἱ κίνδυ-
νοι ποῦ διέτρεξα μὲ ἔκαμαν νὰ χάσω τὸ
μυαλό μου ἕως ὅτου ἐξήγαγον ἀπὸ τὰ θυλά-
κια μου τὲς ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατά μου
πρᾶγμα ποῦ τὸν ἐξέπληξε τρομερὰ, ἀλλὰ
ταυτοχρόνως τὸν ἔπεισα καὶ περὶ τῆς ἀλη-
θείας τῶν ὄσων τοῦ εἶχα διηγηθῆ.

Τοῦ ἔδειξα ἔπειτα τὰ χρυσὰ νομίσματα
ποῦ μοῦ χάρισε ὁ Βασιλεὺς τῶν Μπλεφου-
σκοῦ καθὼς καὶ τὸ πορτραῖτο τῆς Αὐτοῦ
Μεγαλειότητος εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Τοῦ ἔδωκα δύο βαλάντια καὶ τοῦ ὑπε-
σχέθην ἅμα τῇ ἀφίξει μας εἰς τὴν Ἀγγλίαν

νὰ τοῦ κάμω δῶρον μιά ἀγελάδα καὶ ἓνα
πρόβατον.

Δὲν θὰ ἀπασχολήσω ποσῶς τὸν ἀναγνώ-
στην μὲ λεπτομερείας τοῦ ταξειδίου τῆς ἐ-
πιστροφῆς μου.

Ἐφθάσαμε εἰς Αἴηκα τὴν 13ην Ἀπριλίου
τοῦ 1702. Δὲν εἶχα παρὰ μίαν μόνον ἀτυ-
χίαν, οἱ ποντικοὶ τοῦ πλοίου ἀπήγαγον ἐν
ἀπὸ τὰ πρόβατά μου. Τὸ ὑπόλοιπον κατῶρ
θῶσα νὰ τὸ ἀποβιβάσω σῶον καὶ ἀβλαβὲς
εἰς τὴν πατριδα μου.

Κατὰ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα ποῦ
ἔμεινα εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐκέρδισα ἀρκετὰ χρή-
ματα ἐπιδεικνύων τὰ ζῶα μου τόσον εἰς τοὺς
εὐγενεῖς, ὅσον καὶ εἰς τὸν λαόν, τὰ ὅποια
ἐν τέλει καὶ πρὶν ἀναχωρῆσω διὰ τὸ δεύτε-
ρον ταξειδίον μου ἐπώλησα ἀντὶ ἐξακοσίων
λιρῶν στερλινῶν.

ΤΕΛΟΣ

.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Κ Ο Μ Α Ι Θ Ω

[Εἰδυλλιακὴ, τραγικὴ ἱστορία ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.]
Τοῦ Πατρινοῦ συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

Ἐκεῖ τὴν ἄφηκαν καὶ βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ
Ναὸ γιὰ τὸ τελευταῖο μέρος τῆς τελετῆς.

Πλησίασαν στὸ βωμὸ ποῦ ἦταν στημένος
ἀπέναντι καὶ λίγα μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὴν κυ-
ρία εἴσοδο τοῦ Ναοῦ καὶ ἔσφαξαν ἓνα μοσχά-
ρι καὶ ἓνα πρόβατο πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς.

Βοηθοὶ τῶν ἱερέων πῆραν κατόπιν τὰ σφά-
για καὶ ἐνώ τὸ πλῆθος σκοροπούσε στάχια καὶ
ἀγρολοῦλοῦδα στὸ βωμὸ οἱ ἱερεῖς γονατιστοὶ
παρακάλεσαν καὶ πάλι τὴν κόρη τοῦ Διὸς νὰ
ἔξῃ κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τῆς τρεῖς μικρὰς
πόλεις.

Τὴν στιγμή αὐτὴ ποῦ ὄλος ὁ κόσμος ἦταν
ἀφοσιωμένος στὴν προσευχὴ καὶ τῇ Θεᾷ, ἓνας
ἄνθρωπος μπῆκε στὸ Ναὸ ξεφεύγοντας ἀπὸ
τὰ χέρια κάποιου ἄλλου ποῦ μάταια προσπα-

θοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἦταν ὁ Μελάνιππος, ποῦ ἀφήνοντας σ' ἀ-
ληθινὴ ἀπόγνωσι τὸ φίλο του Εὐφορβο τὸλ-
μησε νὰ μπῆ στὸ ἱερὸ τῆς Θεᾶς γιὰ νὰ δῆ
τὴν ἀγαπημένην του.

Τὸ τόλμημά του ἦταν ἐπικίνδυνον καὶ ἀλ-
λοίμονό του ἂν τὸν ἀνακάλυπταν.

Κανεὶς ὁμως δὲν τὸν εἶδε καὶ ἔτσι ὁ τολμη-
ρὸς βοσκὸς μπόρεσε νὰ ἀλλάξῃ λίγα λόγια μὲ
τὴν Κομαιθῶ ποῦ καταφέρεε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν
πλησιάσῃ χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε ἡ ἄλ-
λες δύο κόρες ποῦ θάμειναν μαζί της.

—Μελάνιππε, τοῦ εἶπε αὐτὸ ποῦ ἔκαμες εἶνε
φοβερό.

—Τὸ ξέρω. Γιὰ σένα ὁμως θὰ δεχόμενον νὰ
θυσιασθῶ καὶ νὰ γίνω ἐγὼ τὸ σφάγιον τῆς τε-